

ikke bestemt sige, hvor stort et Beløb der ventes at indgaa derved, maaske 20—25 Mill. Kr. —, men alligevel er der jo en betydelig Skyld tilbage til Nationalbanken. Paa den anden Side er der ogsaa Indtægter, som man havde ventet at faa, men som ikke er kommet Statskassen til gode; saaledes har Salget af Smør ikke givet den Indtægt for Statskassen, som man havde haabet, og som ogsaa min Kollega Indenrigsministeren havde bebudet; denne Indtægt er ikke bragt til Veje; alle ærede Medlemmer kender jo Grunden, nemlig at Udførselen af Smør til de smøraftagende Lande af forskellige Aarsager er standset. Man kan haabe, at den kommer i Gang igen, og man kan særlig haabe, at ikke en Strejke af den mest samfundsskadelige Art vil forhindre dette.

Det er altsaa ganske rigtigt, at der skyldes til Nationalbanken. Deri ser jeg imidlertid ikke i Øjeblikket nogen Finansmisere — det ærede Medlem brugte dette Ord og sagde, at man kunde frygte, at noget saadant kunde indtræde. Det er ikke Tilfældet. Det har nemlig vist sig hele Maj Maaned, at vi skyldte Nationalbanken omtrent det samme Beløb, og det var for saa vidt et godt Tegn, som det viste sig, at Indtægten og Udgiften balancerede i denne Maaned. Men der har ogsaa været betydelige Indtægter i Maj; i de 2 første Maaneder af et Kvartal, vil der altid være betydelige Indtægter, den tredje Maaned giver ikke saa meget. Det kan altsaa være, at der i dette Øjeblik, da vi har rykket Udbetalingen af Dyrtidstillæget fra 1. Juli hen til 1. Juni, vil komme meget store Beløb til Udbetaling, som man i Øjeblikket maa dække ved at skaffe Pengene fra Nationalbanken; til Gengæld vil Juli blive gunstigere, fordi Dyrtidstillæget, som jo er et meget stort Beløb, da allerede er betalt. Jeg ser altsaa ikke deri nogen særlig Usikkerhed i Øjeblikket, noget, der skulde gøre os særlig ængstelige for Fremtiden. Thi selv om Beløbet af vor Gæld til Nationalbanken gaar meget højere op: hvis man alligevel ser, at Indtægter og Udgifter nogenledes dækker hinanden, maa man regne med, at Aarets Slutning vil dække den meget betydelige Gæld, man er kommet i. At gaa til et nyt Statslaan for at dække denne Gæld, vilde jeg anse for ganske forkasteligt; naar man har sikker Udsigt til at faa Pengene ind i Kassen, vil det være urimeligt at paatage sig en fast Gæld i Stedet for at have den løse, som ligger i hele det Forhold, hvori Staten

staar til Nationalbanken, eftersom det er Statens Bank, der altid skal være rede med de Penge, som Staten i Øjeblikket har Brug for.

Derimod er det klart, at hvis vi gaar meget store økonomiske Vanskeligheder i Møde her i Landet, kan det i høj Grad influere paa Statskassens Tilstand. Men det er mig umuligt i Øjeblikket at udtale mig derom. Hvis vi var noget længere inde i Finansaaret, vilde jeg kunne komme med fastere Tal, i alt Fald med Tallene for 2 Maaneder, hvis vi var kommet ind i Juni Maaned. Men vi er jo i Maj, og jeg kan altsaa kun sige, hvad jeg har sagt, at de første Maaneder tegner godt, forsaavidt som Udgiften ikke er overvældende, og den beregnede Indtægt flyder rigeligt ind. Gælden til Nationalbanken er der; men bliver den ikke betydelig større, end den nu er, vil der intet være til Hinder for at betale den med de Indtægter, som kommer ind i Statskassen ved den overordentlige Skat.

Men meget beror paa, om man ikke bliver ved med at overdrive Udgifterne, saaledes som jeg maa sige, at dette sker fra alle Partiers Side. Alle Partier støtter hinanden i urimelige og stedse stærkere Krav til Statskassen. Man kan naturligvis sige, som ogsaa det ærede Medlem fra Æbeltoft vil sige, at en Finansminister maa gaa imod; og jeg tvivler ikke om, at hvis det ærede Medlem var Finansminister, vilde han være i Besiddelse af tilstrækkelig Rygrad og Kraft til at gøre det, den som jeg altsaa i Øjeblikket ikke er i Besiddelse af. Men jeg vil dog tvivle om, at det er ganske let for en Finansminister at gøre det, naar hele Rigsdagen er enig om en Udgift, naar den er overmaade god Grund for Befolkningens Krav om, at denne Udgift afholdes og naar Rigsdagen er overbevist om, at det er rigtigt, at Statskassen afholder Udgiften, og jeg har aldrig hos nogen Rigsdagsmand set nogen Tvivl om, at enhver Udgift, som Befolkningen krævede, burde afholdes af Statskassen. Det er vanskelig for en Finansminister at modsætte sig saadanne Krav, særlig naar man er inde paa et saa kolossalt Udgiftsbudget, som vi er i Øjeblikket. Ingen havde tænkt, at vi skulde regne med et Udgiftsbudget paa 500 Mill. Kr. i eet Finansaar; ganske vist har det været overordentlige Udgifter, men hvem borger for, at ikke ogsaa næste Finansaar kan indeholde saadanne overordentlige Udgifter? Hvis der ikke fra alle Sider bliver Enighed om, at nu maa det standse, at selv den Udgift, man anser for nødvendig